

Over prematuur sterven in het verpleeghuis

Uitgebloeid, maar *niet dood*

Buiten wordt mijn aandacht getrokken door uitgebloeide paardenbloemen. Stonden ze enkele weken geleden nog met hun knappe gele koppies boven het gras uit te stralen, nu zijn ze uitgebloeid. “Uitgebloeid, maar niet dood!”. Ik denk aan de zin die ik mijn moeder bijna een jaar geleden krachtig en duidelijk op telepathische wijze hoorde zeggen. Ik begreep haar boodschap...

TEKST: INGEBORG DE VRIES

Een klein jaar woont mijn moeder in een verpleeghuis als ik haar boodschap opvang. Redelijk veel bewoners zijn in korte tijd overleden. De meesten nogal onverwacht. Het bizarre is dat mijn moeder de overledenen ziet - al kan ik dat uiteraard niet zeggen in zo'n tehuis - en dat ik op mijn beurt de emoties voel van hen. Velen zijn boos, behoorlijk boos. Sommige waren doodsbang in de nacht van hun overgaan. Heftig om te voelen. Zo heftig dat ik de hulp van een energetisch therapeut inschakel bij de verwerking daarvan. De zielen worden ook geholpen om alsnog naar het Licht over te kunnen gaan.

Wat is er aan de hand? Meerdere overleden bewoners hebben mij en mijn moeder willen waarschuwen. Mijn moeder kreeg het middel Midazolam, dat gegeven kan worden als mensen stervende zijn. Zij was echter niet stervende, maar had alleen moeite met persoonlijke verzorging. Zodoende werd zij rustig gehouden met behulp van Midazolam. Je moet je voorstellen dat iemand dan vier uur niet aanspreekbaar en de vier uur daarna amper bij kennis is. Je ontnemt een mens alle contact. Alle contact met de ander. Maar de mens eet en drinkt dan ook vrijwel niet dit wordt niet opgemerkt óf normaal gevonden. Voor je het weet wordt de volgende dosis alweer toegediend, vaak zonder enige noodzaak of aanleiding. Men vindt dit normaal in een verpleeghuis. Ondanks mentorschap, ik was dus de wettelijk vertegenwoordiger en belangensbehartiger van mijn moeder, werd er nauwelijks naar mij geluisterd. Ik stond het in deze mate verstrekken van Midazolam echter niet

toe, toen ik zag wat de buitenproportionele gevolgen waren. Overigens had mijn moeder - niettegenstaande haar dementie - ook aan mij duidelijk gemaakt dat ze 'die troep' niet wilde. Want het middel zorgt - naast de extreem versuffende werking - voor een vertraagde, onnatuurlijke ademhaling. En dan gaan mensen dus simpelweg dood. Ook als ze nog niet stervende zijn. “Uitgebloeid, maar niet dood!”

Mogen onze senioren hun oude dag beleven? Of telt hun leven niet meer, als ze in een verpleeghuis wonen? Vandaar de boosheid van de overledenen. En wat een geschenk dat zij zich hebben ingezet om ons te waarschuwen! 'Veilig in Jezus' armen, veilig aan Jezus' hart. Daar in zijn teer erbarmen, daar rust mijn ziel van smart'. Het liedje weerklinkt in die tijd regelmatig in mijn hoofd. Het blijkt een boodschap te zijn, namelijk dat mensen die in verpleeghuizen wonen en doodgaan aan medicatie, opgehaald worden tijdens hun overgaan. Zodat zij niet langer in angst en verwarring verdwalen, maar dat zij in liefde en geholpen door Gene Zijde over kunnen gaan...

De dag erna fiets ik naar mijn werk. Vele, vele uitgebloeide paardenbloemen vallen mij op, een veld vol. Ik hoor opnieuw het liedje en ik denk aan al die mensen, aan die zielen: uitgebloeid, maar niet dood... •

Ingeborg de Vries

Reageren? Contact met Ingeborg? Mail naar paravisie@edicola.nl